

Vildheks 3: Kimæras hævn

Copyright © 2011 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2011 i Finland

ISBN 978-87-7105-050-9

www.alvilda.dk

www.vildheks.dk

1 ⊕ Spurvehjerte

Jeg var en fugl. Små gråbrune spurvevinger bar mig gennem luften, jeg smuttede ud og ind mellem grene og blade, og det var forår, eller næsten, så der duftede levende og grønt, og der var spæde knopper på kvistene som man kunne nippe til.

På en måde vidste jeg godt jeg drømte. Vidste godt at jeg til daglig ikke var en spurv, men en pige der hed Clara, og at jeg bestemt ikke havde hverken vinger eller næb og egentlig ikke syntes at pileknopper og frøskaller var nogen passende morgenmad. Men samtidig *fløj* jeg alligevel gennem den dér skov og mærkede foråret omkring mig, mærkede anstrengelsen ved vingeslagene, mærkede hvordan mine kløer automatisk krummede sig om de tynde grene når jeg landede et sted for at hakke næbbet i en saftig knop.

Så fik jeg øje på noget nede i skovbunden. Et bær. Et orangerødt kun lidt indtørret rønnebær som ingen havde spist! Det var sjældent på denne tid af året, og min lille spurvemave rumlede ved synet. Alligevel fløj jeg ikke ned med det samme. For bærret lå lige ved siden af ... noget. Jeg var ikke sikker på hvad det var. Kun at det var anderledes, at det ikke *hørte til* her i den levende forårsskov. Døde blade dækkede det. De var ikke kun visne, de var døde. Grå bladribber uden farve overhovedet, afpillede bladskeletter der var helt tomt for liv.

At blade visnede og faldt af træerne var ikke noget nyt.

Det skete hvert år, til stor glæde for biller og regnorme og en masse små lækre og sprøde insekter. Det her var ... noget andet. Der var ikke noget insektliv i de afpillede blad-skeletter, ikke noget der kriblede og gnavede og rumsterede.

Jeg kunne ikke lide det. Men ... jeg kunne vældig godt lide rønnebær. Og det her bær så mere og mere tillokkende ud for hver gang jeg kiggede på det. Den orange farve råbte "Jeg er lækker!", duften råbte "Kom og spis mig!", alt ved det var så sprødt og sødt og bæragtigt, og det var så længe siden alle de gode efterårsbær ellers var blevet nippet, ribbet og spist.

Jeg fløj ned på de allernederste kviste. Bærret var kun et par vingeslag væk ...

Åh, åh, åh. Jeg ville så gerne have det ...

Men jeg nåede aldrig at få det.

Mine vinger stivnede. Mine kløer trak sig sammen et par gange og slap så grebet om kvisten. Jeg tumlede og faldt og kunne ikke rette mine vinger ud, kunne ikke røre mig, redde mig, *gøre* noget. Mit spurvehjerte hamrede mod mine hule brystben, blodet tordnede rundt i mine årer, og alligevel ... alligevel kunne jeg ikke røre mig. Noget havde fat i mig, noget usynligt men sultent og overvældende stærkt, det lammede mig, klemte livet af mig, fjere blev flået af mine vinger, mine knogler knækkede som pinde. Jeg landede på ryggen i de døde blade med et fladt bump, og det sidste jeg så før mine øjne sprang og revnede, var den omvendte himmel, de grå bladribber og det ildrøde bær jeg aldrig, aldrig ville kunne nå.

"Clara!"

Jeg slog vildt ud med armene. Ramte noget hårdt og kantet. Havde arme i stedet for vinger. Stod op, svimmelt og dinglede på bløde makaroni-ben, og måtte gribe fat i noget for ikke at dejse om. Mine famlende hænder lukkede sig om en håndfuld vindjakkestof, og jeg klamrede mig til overtøjet der hang på knagerækken uden for biologilokalet på Grønvangskolen.

"Hvad er der galt med dig?" spurgte Oscar. "Er du syg eller noget? Du ser vildt mærkelig ud i hovedet."

Hvis det ikke lige havde været Oscar, havde jeg sikkert ikke sagt noget. Men han vidste jo næsten det hele. At jeg havde en moster der var vildheks, at jeg selv også var en *slags* vildheks, selv om jeg ikke var særlig god, og at der lige siden den dag Kat rev mig i panden og lappede mit blod i sig med sin ru og varme kattetunge var blevet vendt op og ned på mit liv.

"Jeg var en fugl," røg det ud af mig. "Jeg fløj rundt og var en fugl, men så ... så døde jeg."

Bag ved mig var der nogen der fnisede. Josefine K, selvfølgelig. En af de mere belastende piger fra min klasse.

"Clara siger hun er en fugl," nærmest råbte hun. "Er det noget du lige har tryllet dig om til, eller hvad? Undskyld, men jeg er ikke sikker på det virker. Kan du ikke lige baske lidt med vingerne, så vi bedre kan se det?"

Jeg kunne *slet* ikke koncentrere mig om at slå det hen eller komme med en eller anden sjov bemærkning, selv om jeg godt vidste det ville være det klogeste. Mit eget hjerte

hamrede lige så hårdt som spurvens, og jeg måtte lige røre ved mine øjenlåg med fingerspidserne for at være helt sikker på at øjeæblerne nedenunder var som de plejede at være, runde og hele under den bløde hud, ikke smattet ud som et bær nogen har trådt på. Hvad var det der havde slået spurven ihjel?

Og hvorfor – hvorfor og hvordan gik det til at jeg drømte mens jeg egentlig var lysvågen? Det ene øjeblik stod jeg på gangen sammen med Oscar, det næste ...

“Clara.” Oscar rørte ved min arm. “Skal jeg hente en lærer eller noget?”

“Nej. Nej, det er okay. Jeg ... faldt bare i staver.”

Han kunne se på mig at det var løgn, men han sagde ikke noget. Det var hans skyld at de andre var begyndt at drille mig, ikke bare med at vi var kærestes – det var vi ikke, bare hinandens bedste venner – men også med at jeg var en heks. Eller det vil sige, de drillede mig fordi de troede at jeg troede at jeg var en heks og kunne alle mulige tryllekunster. Oscar var kommet til at sige det til Theis fra sin klasse, og selvfølgelig kunne Theis ikke holde på en hemmelighed, så nu var det ude over hele skolen. Bortset fra at de selvfølgelig ikke fattede en meter, og ikke forstod noget som helst af hvad en vildheks *var*, og hvad hun kunne og ikke kunne.

Lige nu kunne jeg åbenbart ikke stå på gangen uden for mit klasseværelse uden at blive forvandlet til en fugl. Ualmindelig dårlig start på dagen.

“Gå bare,” sagde jeg til Oscar, for jeg vidste at han egentlig skulle ned og have musik. “Vi ses senere.”

Han kiggede sig over skulderen to gange da han gik, men han gik trods alt. Han vidste også godt at det var bedst vi ikke var for mærkelige. Efter at Oscar havde været væk i to dage fordi Kimæra bortførte ham, troede hans mor at vi havde gang i et eller andet totalt besynderligt rollespil sammen, og hun mente det “fik hans virkelighedsfølelse til at skride”, som hun sagde. Hun ville helst ikke have vi sås for meget på egen hånd, og hun sendte stakkels Oscar til en eller anden slags terapeut hver anden onsdag.

Jeg lænede mig i smug op ad den kølige væg og prøvede på at lade som om der ingenting var sket. Josefine K stod på spring for at komme med endnu et par vittigheder, og hun var allerede i gang med at fortælle Ina fra parallelklassen noget om fugle og vinger og Claras sære ideer.

Jeg *prøvede* at lade som ingenting, men jeg var både ked af det og bange. Ked af det fordi ... fordi selv om det bare var en drøm, så føltes det så virkeligt. Spurvehjertet var bristet, den lille fugl var død. Og jeg kunne ikke lade være med at sørge over den.

Bange, fordi ... jeg havde aldrig før prøvet at stå ret op og ned og drømme. Og hvad nu. Hvad nu hvis det alligevel ikke bare var en drøm?

